

nylig har omtalt, idet det gaar ud paa, at Beværtere og handlende med stærke Drikke ogsaa skal kunne blive Medlemmer af Overbevillingsnævnet.

Jeg kommer saa til Ændringsforslagene Nr. 23 og 24, som jeg gerne vil omtale under eet. Den ærede Ordfører for Flertallet omtalte ogsaa dette meget udførligt. Saaledes som Bestemmelsen var foreslaaet i § 24, 2det Stykke, har jeg aldeles ikke kunnet slutte mig til den. Det var en meget grim Klasselovbestemmelse, som ogsaa har vakt Harmen hos Hundretusinder af Arbejdere. Nu har den altsaa af et Flertal i Udvalget, hele Udvalget undtagen mig, faaet en anden Affattelse, som jeg indrømmer er adskilligt bedre end selve Lovforslagets Affattelse, men som dog ikke tilfredsstiller mig. Ændringsforslag Nr. 23, Flertallets Forslag, lyder saaledes: „I Marketenderier i Kaserner, Fabrikker, Værksteder og paa Arbejdspladser maa stærke Drikke kun udskænkes eller forhandles i de paa de paagældende Steder fastsatte Spisetider. Udenfor disse Tidsrum maa heller ikke anden Udskænkning, Forhandling eller Fordeling af stærke Drikke finde Sted paa de nævnte Steder eller Pladser“. Denne Bestemmelse er utilfredsstillende, for det første fordi den vil være meget vanskelig at overholde og meget let at omgaa. Nu kan man naturligvis sige, at fordi en Bestemmelse kan omgaaes, skal man ikke være bange for at give den. Jeg vil dog hævde den Opfattelse, at man skal være ængstelig for at give alt for mange Bestemmelser, om hvilke man paa Forhaand ved, at de meget let kan omgaaes. Naar man snart giver een Lov, snart en anden, som man er paa det rene med kan blive omgaaet og vil blive omgaaet, nedbryder man efterhaanden Respekten for Lovgivningen, og det vil jeg ikke gerne være med til.

Der næst vil Bestemmelsen virke som en Klassebestemmelse, den vil være rettet mod de egentlige Arbejdspladser, altsaa Kropsarbejderen's Arbejdspladser. Thi i Regelen vil der kun paa disse være en fast Spisetid, hvorimod der paa mange andre Arbejdspladser, hvor der er Marketenderi, f. Eks. i Banker, Telefonstationer og andre lignende Institutioner, ikke er nogen fast Spisetid; Funktionærerne skiftes til at gaa ned og spise, idet de ikke alle paa en Gang kan undværes i Forretningen, Arbejdet kan der ikke standse med eet Slag paa en bestemt Tid, saaledes som det kan paa almindelige Arbejdspladser. Paa disse Steder vil man saaledes i hvert Fald ikke kunne overholde en saadan Bestemmelse; der vil

man kunne udskænke stærke Drikke hele Tiden.

Endvidere tror jeg, at Bestemmelsen, netop i Kraft af, at den saa let kan omgaaes, vil fremme Angiveri og alt muligt andet af den Slags Daarligdom. Der er jo en vis Fanatisme i hele dette Forhold paa den ene Side, og jeg frygter for, at der vil blive mange Angivere og megen Spionering, som absolut ikke kan være af det gode, hverken hos den, der er Angiver, eller hos den, der bliver angivet. Det skaber Ufred og nedbryder Respekten og i Virkeligheden de aandelige Egenskaber hos Menneskene.

Jeg tror heller ikke, at denne Bestemmelse vil være egnet til i nogen som helst Maade at indskrænke Drikkeriet paa Arbejdspladsen, hvad der rimeligvis er Hensigten med den. Jeg tror tværtimod, at den vil bidrage til at fremme Drikkeriet paa Arbejdspladsen. Thi saaledes som Ændringsforslaget er, vil det være tilladeligt, at man, naar man spiser sin Mad, kan købe stærke Drikke med det samme og tage dem med hen til det Sted, hvor man arbejder. En Maskinarbejder kan tage hvor stort et Kvantum han vil af stærke Drikke hen til den Maskine, hvor han staar, og derefter drikke det, en Murer kan tage saa meget han vil fra Marketenderiet med op paa Stilladset og have det staaende der; det forbyder Ændringsforslaget ikke. Men saa frygter jeg i høj Grad for, at Folk vil tage meget mere med op paa Stilladset eller hen til Maskinen, end de ellers vilde nyde, og har man først faaet et vist Kvantum med sig derhen, saa skal det drikkes inden Fyraften; det tror jeg nok, man kan være vis paa. Men derved frister man netop Folk til at nyde mere, end de ellers vilde have nydt.

Jeg vil derfor anbefale, at det høje Tingstemmer for det af mig stillede Ændringsforslag under Nr. 24, som gaar ud paa, at der i saadanne Marketenderier ikke maa udskænkes stærke Drikke efter Arbejdstidens Ophør. Det er i Virkeligheden en rational Bestemmelse, thi det er en næringsretlig Bestemmelse.

Hele denne Lov skulde egentlig være en Næringslov, men den er ved Tidernes Ugunst blevet til et Miskmask af en Næringslov og en Ædruelighedslov, hvor disse to Ting blandes sammen paa en saare uheldig Maade; jeg tror, at de Herrer, der mener, at de derved støtter Ædruelighedsbestræbelser og viser større Interesse for Ædruelighedens Fremme, end vi andre paa den modsatte Side — hvilket jeg ikke kan erkende —, tværtimod ved den her foretagne Sammen-